

„зыкъ, и извѣтъ Аритмитикъ, Исто-
рію и Географію. Не знаемъ, да ли ще
чини каквото го сопѣтвамъ, зашото....
„самолюбіе . . . ! Но самъ тамъ зачеха
да оустватъ таа потреба. Воистинѣ
„тако и прилича.“

„Още въ минувшей годинѣ азъ пи-
сахъ сичкимъ оученымъ (простите мн.
за важность рѣчи) да сѧ согласатъ на
еднаковъ оурадъ правописаніа и грам-
матическихъ правилъ; азъ имъ обадихъ
мои сапикасаніа на Неофитова Грам-
матика. Но сичко това є праздно; за-
шото ти не щатъ да сѧ согласатъ ни-
какъ. Како сѧ придержава Неофитъ за
свое реченіе, тако и дрѹзи за свои. Оу
Неофита именителныи членъ о, (т. е.
человѣко, на мѣсто человѣка); а оу
Кипилюскаго атъ (человѣкатъ), а оу
дрѹгаго нищо. Смѣтамъ оу Христакіа
Павловича Дѣпничанина. Аузимъ казахъ,
че и до нынѣ въ Пензенской, Казанской
и Нижегородской и проч. Губерніи (*въ
Россія), дѣкто сѧ скажли наши Пра-
здновѣ, въ простое реченіе въ окончаніи